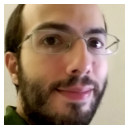
Canvis invisibles

Per JoanM el dc., 16/10/2019 - 21:00

Quan pengem la roba, s'inicia un procés lent i silenciós de degoteig. Confiem en la gravetat, que anirà fent el seu paper al llarg del dia i de la nit, escorrent gota a gota la humitat d'aquella peça de vestir fins al terra. Confiem en el vent i el sol, que evapora i s'emporta tota l'aigua que pot. Confiem en que, sense fer-hi res més, l'endemà trobarem aquella roba seca, tal i com la volem i necessitem.

Confiança és el que cal quan sembrem, quan ajudem, quan fem el bé sense esperar res a canvi. Confiar de que s'ha desencadenat alguna cosa que corre tota sola dins de l'altre, que l'Esperit és capaç de fecundar. Perquè quan ens toca passar pàgina i atendre una altra persona, potser sembla que malgrat l'esforç la primera ha quedat igual. Com la roba, humida, que deixem estesa. Però l'endemà la trobem totalment canviada.